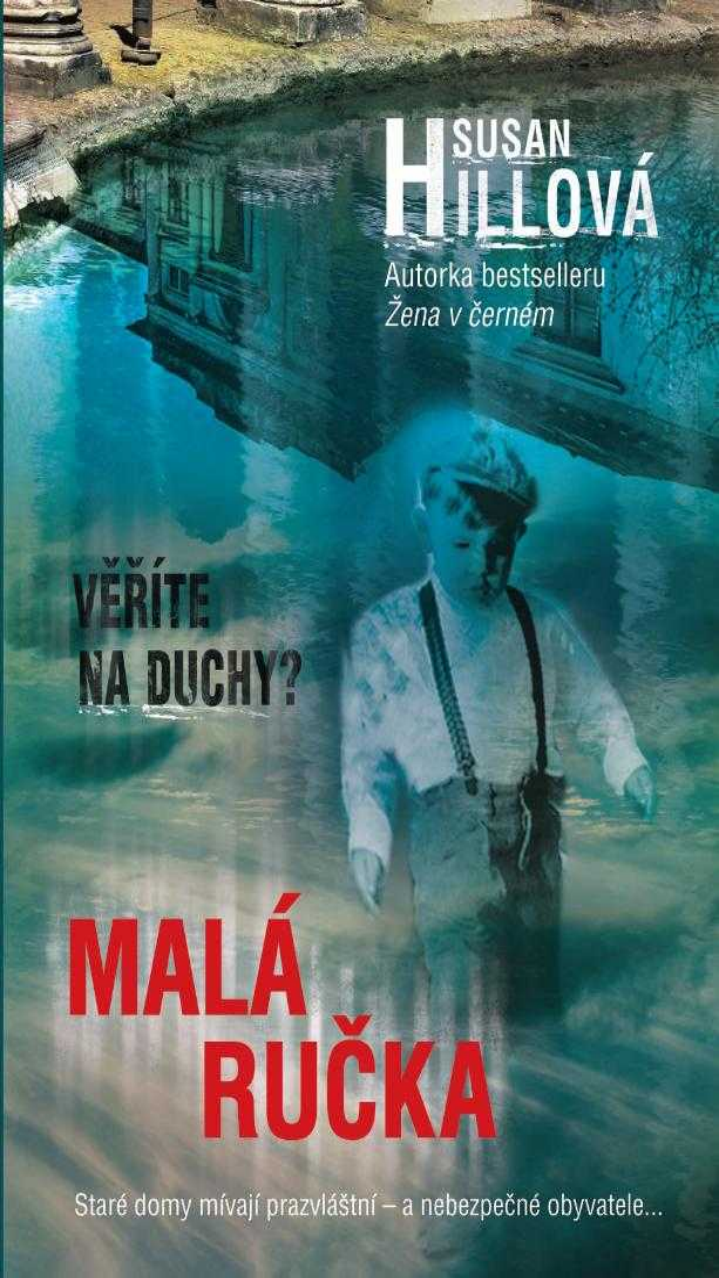

**SUSAN
HILLOVÁ**

Autorka bestselleru
Žena v černém

**VĚŘÍTE
NA DUCHY?**

MALÁ RUČKA

Staré domy mívají prazvláštní – a nebezpečné obyvatelé...

Susan Hillová

MALÁ RUČKA

Přeložil Jan Kozák

*Věnuji Robertovi,
cher ami pour beaucoup d'années,
za nespočet věcí.
Et aussi pour sa Claudine.*

Susan Hillová
MALÁ RUČKA

Z anglického originálu *The Small Hand*,
vydaného nakladatelstvím Profile Books v Londýně roku 2010,
přeložil Jan Kozák

Vydala Metafora, spol. s r. o.,
v Praze roku 2012

Redakce Jana Moravcová

Korektura Karel Herynk

Technická redakce Hana D. Benešová

Sazba Netopejr®

První vydání jako e-BOOK

Copyright © Susan Hill 2010

Translation © Jan Kozák, 2011

All rights reserved

ISBN 978- 80-7359-998-0

U Krbu 35

100 00 Praha 10

www.metafora.cz

Jedna

Býlo krátce před devátou hodinou, slunce si sedalo za hradbu kouřově fialových mraků a já zabloudil. V bráně jsem otočil auto a jel zpátky asi půl míle k ukazateli.

Posledních čtyřiaadvacet hodin jsem strávil s klientem u pobřeží a teď jsem měl namířeno zpátky do Londýna. Očividně bylo hloupé sjet z hlavní silnice a vyrazit přes venkov.

Cesta protínala Downs, bílé kopce po obou stranách, a potom ústila v rovný, stromy lemovaný úsek, vedoucí ke křižovatce. Staré ukazatele byly vybledlé a nové neexistovaly. Takže když následovala odbočka doprava, já jsem ji přejel, poněvadž tam vůbec nebyla značka. Šlo jen o úzkou cestu s vysokými břehy, jimiž hluboko prorůstaly kořeny stromů jako staré zuby. Myslel jsem si, že mě nakonec zavede zpátky na hlavní silnici.

Cesta se ale zúžila. Slunce se ocitlo za mnou a svítilo mi do zpětného zrcátka. Pak přišla ostrá zatáčka a z cesty se opět stal jediný jízdní pruh, který přede mnou temněl pod převislými větvemi stromů.

Zpomalil jsem. Tudy určitě jet nemám.

Je tam snad nějaký dům? Nenašel bych někoho, kdo by mi poradil, kudy dál?

Vystoupil jsem. Naproti mně stál starý ukazatel, skoro zezelenalý. BĚLOSTNÝ DŮM. Pod to někdo přibil kousek prkýnka. Viselo tam uvolněné, ale podařilo se mi rozeznat slova napsaná neumělými písmeny – ZAHRADA UZAVŘENA.

Nu což, dům je dům. Budou tam určitě lidé. Pomalu jsem jel dál po cestě. Břehy byly ještě strmější, stromy obrovité a košaté.

Na konci cesty jsem vyjel zpod stromoví. Otevřel se mi široký výhled a já zjistil, že je pořád ještě světlo; bledé nebe vypadalo jako modrostříbrný smalt. Žádná cesta skrz tudy nevedla. Přede mnou byla dřevěná brána a vysoký živý plot, obrostlý šípky a ostružiním.

Slyšel jsem jenom ptáky. Vysoko ve větvích ořešáku zpíval drozd a šveholící kosi poskakovali sem a tam kdesi v podrostu.

Vystoupil jsem z auta a zůstal stát. Zpěv ptáků postupně ustával a pak se rozhostilo nezvyklé ticho, podivný klid. Cítil jsem, že jsem ho narušil jako nějaký nevítaný dotěra.

Tehdy jsem se měl vrátit. Měl jsem jet zpátky k ukazateli a zkusit znovu najít hlavní silnici. Jenomže jsem to neudělal. Vtáhlo mě to dovnitř branou mezi přerostlým křovím.

Obezřetně jsem kráčet a z nějakého důvodu jsem se při odtlačování větví a ostružiní snažil působit co nejméně hluku. Brána byla zaseknutá, dosedlá na pantech, takže mi nešla otevřít. Musel jsem se protáhnout škvírou, která tam byla.

Následoval další podrost, rododendronové keře, šípkový živý plot rostoucí mezi buky. Cesta byla porostlá mechem a trávou, ale tu a tam jsem pod nohama cítil kameny.

Po nějakých sto yardech jsem došel k rozbořené chatce, která vypadala jako nějaký starý stánek, kdysi snad pokladna. Okenice byla dole, střecha shnilá. V šeru křovisek se zablýskl ocásek králíka, který mi hleděl zmizet z očí.

Šel jsem dál. Cesta se rozšířila a stočila doprava. A tam stál dům.

Bylo to bytelné edvardiánské sídlo, dlouhé a se širokou

terasou. K předním dveřím vedla řada nízkých schodů. Stál jsem na místě, které kdysi muselo být pečlivě udržovaným nádvořím. Mezi plevelem a trávou se pořád vinuly šterkové cestičky. Po pravé straně domu se táhla klenutá chodba, částečně schovaná za šípkovými keři, a v ní byla zasazená tepaná železná brána. Rozhlédl jsem se. Z auta se ozývalo slabé tukaní, jak jeho motor chladl.

V té chvíli jsem se měl vrátit. Potřeboval jsem být v Londýně, a už teď jsem zabloudil. Dům byl zjevně prázdný a nejspíš i opuštěný. Tady jsem nemohl najít nikoho, kdo by mě nasměroval.

Vystoupal jsem k bráně v oblouku a nakoukl do ní. Neviděl jsem nic než křovinatou džungli, převislé stromy a linii další cesty, která se ztrácela v temnělé zeleni.

Dotkl jsem se studené železné závory. Zvedla se. Zatlačil jsem. Brána byla zadrhnutá. Opřel jsem se do ní ramenem. Trochu povolila a ze závěsů se odloupala rez. Zatlačil jsem víc a brána se pomalu pohnula. Drhla po zemi, ale otevírala se stále víc. Prošel jsem jí a ocitl se uvnitř. Ve velké, zarostlé, prázdné a opuštěné zahradě. Po jedné straně vedly schody k terase a k domu.

Bylo to místo, které zanechali napospas povětrí, větru, dešti, slunci, králíkům a ptákům. Nechali je pomalu chátrat, až z něj zbyla tahle smutná ruina. Kameny popraskaly, cesty byly neznatelné, okenními tabulkami dovnitř pršelo a na střeše hnízdili ptáci. Postupně se dům propadne do sebe a pak do země. Jak může být starý? Sto let? Po další stovce z něj nezbude zhola nic.

Obrátil jsem se. Teď už jsem sotva viděl před sebe. Ať se dřív zahrada skvěla sebevíc, nyní byla „uzavřena“, jak hlásal nápis, příroda si ji vzala zpět, přikryla svými pokrývkami z břechťanu a prameny popínavých rostlin, zahustila ji plevelem, vysála z ní světlo i vzduch, takže tu teď mohly růst jen ty nejhouževnatější rostliny, napadat ji a obsazovat.

Měl bych se vrátit.

Jenže já chtěl vědět víc. Z nějakého důvodu, jemuž jsem nerozuměl, jsem sem chtěl přijít za plného denního světla, abych všechno viděl, abych odhalil, co bylo utajeno, odkryl, co bylo schováno. A zjistil proč.

Možná bych se ale nevrátil. V době, kdy bych dojel zpět na hlavní silnici, jako že bych tam určitě dojel, a dostal se do Londýna do svého pohodlného bytu, Bělostný dům se vším, co jsem tam v soumraku onoho pozdního večera našel, by v mé mysli nejspíš ustoupil do pozadí a zanedlouho bych na něj zapomněl docela. I kdybych se později rozhodl touto cestou vrátit, možná bych ho už nikdy znovu nenašel.

Ale potom, jak jsem tak stál ve vzrůstajícím tichu a lehkém jarním přítmí, se něco stalo. Nestarám se o to, jestli mi někdo věří nebo ne. Na tom nezáleží. Já vím. A to stačí. Víím to stejně jistě jako to, že mi včera ráno napršelo na okenní římsu v ložnici, protože jsem nechal okno trochu pootevřené. Víím to stejně jistě jako to, že mi minulý čtvrtek zaplombovali zub a že když jsem se v noci vzbudil, hrozně mě to bolelo. Víím, že se to stalo, jako víím, že jsem měl k snídani černou kávu.

Vím to, poněvadž když zavřu oči, cítím, jak se to děje znovu. Ta vzpomínka je živá a je to tělesná vzpomínka. Mé tělo ji cítí, není to jenom něco v mé mysli.

Stál jsem na prostranství v šerém zelenavém světle a nad mou hlavou kolébal stříbrný srpek večerníci. Ptáci ztichli. Vzduch se ani nehnul.

A jak jsem tak stál, ucítil jsem, jak se do mé pravé dlaně vplížila čísi malá ručka, jako kdyby ke mně v tom šeru přišlo dítě a chytlo se mě. Studené prstíky se mi důvěřivě schoulily do dlaně a zůstaly tam. Paleček a ukazováček obemkly můj palec a schovaly ho. Bezděčně jsem je sevřel a zůstali jsme tam spolu stát mimo čas, moje mužská ruka a malinká ručka tak těsně spjaté, jako ruce otce a dítěte. Až na to, že já nejsem otcem a to malé dítě bylo neviditelné.

Dva

Do Londýna jsem se vrátil po půlnoci a unavený, protože můj zážitek byl stále příliš čerstvý. Do postele jsem nešel. Vytáhl jsem několik map a pokoušel se najít svou špatně zvolenou silnici i cestu, která vedla k tomu opuštěnému domu. Nic jsem ale nenašel a moje mapy navíc nebyly dost podrobné. Abych měl vůbec naději, že najdu nějaký konkrétní dům, potřeboval bych několik turistických map ve větším měřítku,.

Probudil jsem se těsně před svítáním, a jen co jsem se vynořil z bezesného spánku, vzpomněl jsem si na onen pocit – jak mě ta malá ručka bere za ruku. Ale byla to skutečná vzpomínka. Ta ručka tam se mnou v tom soumraku v oné podivné zahradě byla, to jsem věděl naprosto jistě. Pokaždé, když jsem na ni myslel se mi o ní zdálo, což jsem v průběhu následujících několika týdnů dělal často, se celý svět úplně proměnil.

Jsem antikvář, obchodník se starožitnými knihami a rukopisy. Na přání svých klientů hledám jednotlivé svazky na aukcích, v soukromých prodejkách a také u jiných knihkupců. Čas od času nakupuji volně, avšak mnohem častěji pro předem vytipovaného zákazníka. Kamenný obchod nevlastním, pracuji z domu. Exempláře si jen málokdy ponechávám delší dobu a nikdy nemám na prodej větší počet knih, jelikož se pohybuji v horním cenovém pásmu, na úrovni mnoha tisíc liber. Knihy také sbírám, ale spíš neokázale a nárazově, pro svůj vlastní zájem a potěchu. Můj byt v Chelsea je jich plný. Na Nový rok

si pokaždé dám předsevzetí, že jejich množství zredukuji na polovinu, ale nikdy to nedodržím. Protože na každý tucet, který prodám nebo rozdám, si vždycky nakoupím dvacet dalších.

Týden po objevu Bělostného domu jsem navštívil New York a Los Angeles. Pak jsem odcestoval do Berlína, Toronto a zase zpátky do New Yorku. Měl jsem několik důležitých pověření a zcela jsem se pohroužil do svého podnikání. Ale vždycky, i uprostřed nacpané aukční síně, s klientem, v letadle nebo v cizině v hotelu, bez ohledu na to, že mou mysl plně zaměstnávala současná práce, vždycky jako by se malá část mého já zaobírala vzpomínkou na malou ručku, vzpomínkou čerstvou a bezprostřední. Byla skoro jako místnost, do níž jsem během dne mohl jednou či dvakrát zajít. Vůbec mě to však neznepokojovalo ani netrápilo. Právě naopak, nacházel jsem v tom podivnou útěchu.

Věděl jsem, že až moje nynější období cestování a zvýšené aktivity skončí, vrátím se k tomu a pokusím se pochopit, co se mi stalo a zda je možné se na to místo vrátit, prozkoumat je a zjistit o něm víc – kdo tam žil, proč je prázdné... A jestli – pokud se tam vrátím a zůstanu opět v tichosti stát – ta malá ručka zase najde mou dlaň.

Na jednom letišti, zrovna když jsem si kupoval noviny, jsem zažil zneklidňující chvíli. Bylo tam velmi rušno a ve frontě mě někdo ve spěchu odtlačil tak, že jsem málem upadl. Pořád ještě jsem se z toho leknutí vzpamatoval, když vtom jsem zničehonic ucítil dětskou ručku. Pohlédl jsem dolů a zjistil, že je skutečná, že se mě v panice zachytil opravdový malý chlapec, protože ho ten spěchající neomalenec také málem porazil. Hned nato mě ale pustil a opět se chytil své matky. Z doteku jeho ruky jsem měl podobný pocit jako z ruky toho druhého dítěte, ale zároveň to bylo úplně jiné – tahle byla horká a ne studená, a vlhká, nikoli suše hladká. Nemohl jsem si vzpomenout, kdy jsem naposledy držel za ruku nějaké

skutečné dítě, ale muselo to být už před lety. Dokázal jsem ty dva doteky dost jasně odlišit.

Uprostřed června jsem se od cestování osvobodil. Zažil jsem několik výdělečných týdnů a mimo jiné jsem pro svého klienta v Sussexu získal dvě vzácné Kelmscottovy tištěné knihy spolu s nepoškozenými signovanými prvními vydáními všech románů Virginie Wolfové, jež byly jako nové v neopotrebovaných přebalech. Trnul jsem vzrušením, že je mám, a horlivě jsem usiloval o to, aby z mých rukou co nejdříve přešly do jeho. Jsem sice dobře pojištěný, ale ztrátu nebo poškození tak vzácných věcí nemůže žádná peněžní suma vynahradit.

A tak jsem se s nimi nachystal k odjezdu.

V koutku mé mysli leželo pokušení, že bych si mohl vyšetřit čas a zkusit znovu najít Bělostný dům.

Tři

Byl někdy krásnější červen než tenhle? Z pozdního jara mi hodně uniklo, ale teď jsme zažívali opojné dny s mírným ovzduším a první záplavu růží. Když jsem se vydal na cestu, zrovna byla senoseč. Dorazil jsem k domu svého klienta. Zahrada byla svěží a všechno bujně rostlo, záhony zářily rozkvetlými květinami a všude bzučely včely, voněl zimolez a čerstvě posečená tráva.

Pozvali mě, abych zůstal přes noc. Večeřeli jsme na terase, z níž bylo v dálce vidět moře. Sir Edgar Merriman byl starší pán, slušného vystupování, a nesmírně bohatý. Měl zálibu v knihách a prvních vědeckých přístrojích a vlastnil rovněž sbírku vzácných hracích skříněk, které když se natočily a pustily, zpříjemňovaly svými tóny večerní atmosféru.

Zdržovali jsme se venku. Modrošedé kotoučky cigaretového dýmu sira Edgara stoupaly vzhůru a udržovaly tak hmyz v patřičných mezích. Pronikavý pach kouře se mísil s vůní lilií a květin z nedalekých záhonů. Jeho manželka Alice seděla s námi. Byla to malá žena s šedivými vlasy a líbezným hlasem. Chovala se plaše, což se mi na ní líbilo nejvíce.

V jedné chvíli přišel sloužící odvolat sira Edgara k telefonu. Seděl jsem s ní družně v hebkém šeru, do lampy pleskaly můry a mě napadlo, že se jí zeptám na Bělostný dům. Ví o něm? Mohla by mě k němu znovu nasměrovat? Zavrtěla však hlavou. „O žádném takovém místě jsem nikdy neslyšela. Jak daleko odsud jste byl?“

„Těžko říct... Beznadějně jsem zabloudil. Předpoklá-